

Medens Udvalgets Flertal godkender den i Paragraphen fste Ansættelse af Afgiften, formenter et Mindretal, (Tobiesen), at en Forøgelse af denne til 1 Rd. 84 $\frac{1}{2}$ pr. Tønde Karum og 8 $\frac{1}{2}$ pr. Pot Brændevin burde finde Sted nu. Mindretallet holder sig nemlig overbevist om, at de behudede Revisioner af Lovene om Bygningsafgiften, om Afgifter af Gjenomsverdragelser og om Rets- og Departementsportler vil lede til en Reduktion af de Indtægter, som ad disse Veie indflyde i Statskassen, og da det derhos er sandsynligt, at der ved den nu indledede Revision af Toldlovgivningen vil forlanges en yderligere Reduktion af Tolden paa Raaprodukter (f. Ex. Kul), end foreslaaet af Regjeringen, maa Mindretallet anse det for rigtig, at der gjennem Brændevinsafgiften tilveiebringes en større Indtægt, som kan medvirke til at skabe Balance mellem Statens Indtægter og Udgifter under ordnære Forhold.

Naar man, hvad den heromhandlede Afgift angaar, ser hen til andre Landes Exempel, og det Land, hvor ethvert Hensyn tages til Fabrikationens og Omsetningens Lørv, nemlig Nordamerika og England, vil man finde, at Afgiften er mindst 5 à 6 Gange saa høj, som af Mindretallet foreslaaet. I Norge og Sverrig er den over dobbelt saa høj, og det turde saaledes være indlysende, at den foreslaaede Forhøielse er meget lempelig, naagtet der ved den kan tilveiebringes en Merindtægt for Statskassen, som selv forudsat nogen Nedgang i Produktionen vil andrage ca. 5 à 600,000 Rd.

Fra Fabrikanternes Side vil der ikke kunne fremføres nogen grundet Indvending imod denne Forhøielse, der rammer alle lige- ligt, og kun fordyrer Fabrikatet saa ubetydeligt, at en Fluktuation i Raaprodukternes Pris, der endda ikke altid rammer alle Fabrikanter ens, kan frembringe en større Prisforandring, uden at Affætningsforholdene dog paavirkes deraf.

Hvad Konsumenterne angaar, da vil den Indvending ikke udeblive, at Brændevin er et almindeligt Næringsmiddel for den ubemidlede Del af Befolkningen, og derfor ikke bør fordyres for denne. Hvis det udelukkende

var den ubemidlede Del af Befolkningen, der benyttede dette Næringsmiddel, eller hvis det var dennes Hovednæring, vilde denne Indvending være begrundet.

Men først maa det fastholdes, at en meget stor Del af den Brændevin, der produceres, i Skiftelse af Sprit overgaar til industrielt Brug, eller til anden Fabrikationsvirksomhed (t. Ex. Vinfabrikation). Endvidere indkjøbes en meget væsentlig Del af Brændevinen af Arbejdsgiverne, dels til eget, dels til Arbejdernes Brug. I intet af disse Tilfælde hæres altsaa den forøgede Afgift af Arbejdsklassen. Dernæst maa det erindres, at Brændevinen er et Næringsmiddel, der i Reglen kun nydes af Manden, men ikke af Konen og Børnene, medens Kjød, Smør, Mælk, Brød og Husly ere nødvendige for den hele Familie, uden at der spores nogen som helst Uengstelse hos Hænderhaverne af disse Gjensstande for de Virkninger, som en langt betydeligere Stigning af Prisen paa disse virkelige Nødvendighedsartikler vil have for den ubemidlede Klasse.

Fæstes endeligen Opmærksomheden paa, hvilken Forhøielse i Prisen der da egentligen er Tale om, turde det formentligen blive klart, hvor ringe Bægt Indvendinger, hentede fra denne Betragtning, have. Selv de, der anslaa Forbruget rundeligen, ville vist indrømme, at dette ikke gennemsnittligen kan ansættes til mer end $\frac{1}{4}$ Pot daglig for en Arbejdsmand. Ved den af Mindretallet foreslaaede Forhøielse af 2 Sk. pr. Pot fordyres $\frac{1}{4}$ Pot Brændevin altsaa $\frac{1}{2}$ Sk., hvilket multipliseret med 365 giver 1 Rd. 86 $\frac{1}{2}$ Sk. Dette er altsaa den Fordyrelse, hvorom der er Tale i et helt Aar, og den udredes endda kun af dem, der ikke erholde Kost hos Arbejdsgiverne.

Mindretallet maa derfor fastholde, at vor finansielle Status indeholder en bestemt Dyfordring til ved en lempelig Forhøielse af Brændevinsafgiften at skaffe Statskassen en Indtægtsforøgelse, som kan bidrage til gjen- nem de ordinære Indtægter at bringe Balance tilstede mellem Indtægts- og Udgifts- siden.